

Oskarżam.

Oskarżam i biorę na siebie pełną odpowiedzialność za napisanie o tym, ponieważ miarka się przebrała. Wszystkie te Nagrody, te Wyróżnienia, te „Zwycięstwa Jazzu”, czy raczej „Porażki Jazzu”, szokują mnie i dają do myślenia.

Jak to możliwe, że nie ma ani jednej kobiety – młodej czy starszej – na liście zwycięzców 2017? Czy to prowokacja?

Czy to gra?

Czy to „mam-to-gdzieś” albo „nic-mnie-to-nie-obchodzi”?

Co to było za jury?

Czy stoją za tym wytwórnice?

Jak to możliwe, że w XXI wieku nadal ani jedna kobieta nie była nominowana?

Co to za komedia?

Co to za maskarada?

Co to za archaizmy, te zakurzone salony z pudrowanymi perukami?

Jazz nie zatrzymał się w 1950. Niektórzy z nas prowokują, szokują, wywołują zamęt; podważamy, kwestionujemy, podajemy w wątpliwość samych siebie, formy, struktury, instrumenty, rytmy i brzmienia... a nawet więcej. W jazzie zawsze chodziło o ryzykowne, odważne spotkania.

Nie sądzicie, że kobieta jest zdolna do myślenia, refleksji, że potrafi komponować, tworzyć projekty, prowadzić zespoły... ruszyć w trasę i prezentować swoją muzykę gdziekolwiek na świecie? Na jakiej planecie wy żyjecie? Jak chcecie sprawić, by młoda kobieta, która opuszcza uczelnię muzyczną – z dyplomem lub bez – i wspaniale gra na klarnecie, saksofonie czy fortepianie, poczuła, że może pójść dalej z tą przygodą, rozwijać tę ciekawość nieznanego, by zainteresowała się muzyką innego rodzaju, bardziej swobodną i twórczą, by zainteresowała się jazzem (gdyż jazz zawsze był twórczy, ale nie będę się tu nad tym rozwodzić, choć mogłabym...)? Krótko mówiąc, by pokochała tę Muzykę, a potem przyglądała się raz za razem waszym męskim zwycięstwom?!

Jesteście kompletnie obojętni wobec świata. To karygodne. Powiedziałam wam, że wezmę na siebie ryzyko napisania do was. Cóż, właśnie to robię. Powinniście postąpić odwrotnie. Ruszyć się i pójść posłuchać muzyki kobiet, słuchać i być ciekawym. Zamiast tkwić w swoich archaicznych poglądach i gromadzić się w atmosferze pełnego samozadowolenia.

Tak, jestem wściekła. Mam 66 lat i jestem w trasie od 41 lat; na całym świecie, wraz z moimi serdecznymi przyjaciółmi – mężczyznami i kobietami – tworzę, wymyślam swoją Muzykę...czasem nawet płacząc, krzyżąc...

Chodzi o to pragnienie bycia, bycia sobą, wspólnego tworzenia przez mężczyzn i kobiety, kobiety i mężczyzn. To jest historia jazzu. Dzisiaj, również z kobietami. Nie zapominajcie o tym! Nigdy więcej o nich nie zapominajcie! Są błyskotliwe, silne, niepokojące, utalentowane, pełne niespodzianek. Czasem się śmieją, czasem ciężko pracują.

To tylko mała rada. Moja mała rada.

Joëlle Leandre

Grudzień 2017

List otwarty po ogłoszeniu wyników konkursu Victoires du Jazz 2017